

X. évf. 2. szám 2018. október 28.

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

*Hívj segítségül engem
a nyomorúság idején!
Én megszabadítlak,
és te dicsőítesz engem.
Zsolt. 50, 15*

Reményik Sándor:
A fordító

Károli Gáspár születésének négyszázéves fordulójára.

*Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerteszét,
Belekaphat a felhők üstökébe,
Felszánthatja a tenger fenekét,
Virágmaggal eget-földet bevethet,
Törvénnyé teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát. . .
Az alkotás, jaj, kísértetbe is visz.
A fordítás, a fordítás-alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint kötve lenni,
Valaki mást, nagyobbbat átkarolva,
Félig őt vinni, félig vele menni.*

*Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobbak fordítója volt,
A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövétnek,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar igéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittya nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ó be nagyon kötve van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt,
Mígnem Vizsolyban végül megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítónak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél - magyarul.*

Kolozsvár, 1929 március.

REFORMÁCIÓ 501

Tavaly ünnepeltük a reformáció 500 éves évfordulóját. Istennek legyen hála, hogy mind a tavaszi alkalom, ahol a határon túli testvérgyülekezeteinkkel együtt ünnepelhettünk, mind az őszi istentisztelet a fáklyás felvonulással méltó megemlékezés lehetett az évfordulóra.

De a nagy ünneplés közepette remélhetőleg nem jártunk úgy, hogy pont az ünnepeletről felejtkeztünk el. Mint az egyszeri keresztelői lakodalomban, mely télvíz idejére esett. A komák és komaasszonyok nehéz téli kabátban érkeztek, és a szorgos házigazda rögtön itókával kínálta a vendégeket, akik a kabátjaikat az ágyra tették. Mikor már jól belemelegedtek a beszélgetésbe, egyiküknek eszébe jutott, hogy a kisbabát is meg kellene nézni, akit aznap kereszteltek. Keresték, keresték, nem találták sehol. Végül a kabáthalom alól hallottak elhaló nyöszörgést, ott volt a kicsi pólyába burkolva.

A nagy ünneplés közben remélhetőleg mi nem felejtettük el, hogy az ünnepelt, az Anyaszentegyház jóléte felől érdeklődünk. Hogy vessünk rá egy pillantást, vajon megvan-e még, és ha igen, milyen állapotban. Rendben mennek-e a dolgok, vagy szükséges tennünk valamit. Az ünnepi dísz bizonyára elfedett egy-két hiányosságot, de aki bátrabban szemügyre vette az ünnepi dísz mögött húzódó valóságot, annak valószínűleg feltűnt, hogy azért vannak itt problémák. A reformáció 501. évében, a nagy ünnepi dísz magunk mögött hagyva, időszerű belenézni a tükörbe, hogy lássuk az Anyaszentegyház, a gyülekezetünk igazi arcát.

Messziről nézve nem olyan nagy a gond, hiszen a templom falai állnak, a harang is szól, és a padokban is lehet mindig helyet találni. Sőt, a templom mögött ott húzódik az új gyülekezeti centrum épülete, már csak karnyújtásnyira a befejezés. Ezzel szemben a parókia ütötköpött külseje, de még inkább a felújítás után kiáltó belseje már mellbe vágja az ide betérőt.

Még súlyosabb az a kérdés, amellyel az istentiszteleten találkozunk a buzgó templomba-járó: Hol van a hit szolgálatra indító ereje? Milyen döbbenetes, hogy amikor munkára hív a gondnok a hirdetések felolvasásakor, hirtelen a legtöbben úgy gondolják, ez nem is nekik szól, hanem a szomszédjuknak.

Nem akarok ezekkel a sorokkal senkit sem elkéséríteni, sem megbántani. Hiszen van egy maroknyi lelkes közösség, amely kiveszi a részét a templomkert gondozásából, amelyik süteményt és pogácsát süt, kihordja a

600-nál is több meghívót az egyháztagnak, vagy éppen ajtót és zárat szerel, harangot javít, vagy gulyást főz a kondérban. Újságot ír, illetve összehajtogatja, honlapot szerkeszti, aktualizálja. Csak hálások lehetünk az ő munkájukért, és köszönet illeti őket a fáradásukért! És köszönet illeti a buzgó és áldozatkész adakozókat, akik mind a saját gyülekezetük, mind más, rászorult gyülekezetek gondját hordozzák!

De ez egy szerény létszámú közösség, amelynek nem jut mindenre ideje, sem ereje. A világ nagyot változott az utóbbi 30 esztendőben, és ami 30 évvel ezelőtt még elég volt, akár csak a gyülekezeti tagok részéről, az ma már nem elég, attól több kell. Régen elég volt a gyermeket konfirmandus órára küldeni, és ott a közösségi életben való részvételt megtanulta. Ma már extra programokat kell szervezni, hogy megértse, a közösség nem arra való, hogy az ő igényét mindenestől kielégítse, hanem neki is hozzá kell járulni a közösség életéhez. De ez a felnőttekre is igaz. Országos szinten, hívő és nem hívő emberek azt nézik, hogy mit kapnak az országtól, a kormánytól, az egyháztól. És ha nem tetszik, mennek tovább. Választanak másik országot, másik gyülekezetet. Mert minden az ő igényeik és elvárásaik szerint kell, hogy történjen.

Ahol csak igények és elvárások vannak, ott megszűnik a közösség, de vele bukik az egyén is. Ezt nem értik ma sokan, hogy az egyéni boldogulásuk záloga az, hogy a közösségüket szolgálják, segítsék. Ki lehet vándorolni Németországba, Angliába, és élvezni ezeknek az

országoknak azt a jólétét, amelyért mások dolgoztak meg. De ha a kivándorolt nem járul hozzá a közösség gyarapodásához, akkor feléli előbb-utóbb azt a jólétet. Nem más a helyzet a gyülekezetünket tekintve sem. Szeretnénk egy virágzó gyülekezetet? Álljunk neki felvirágoztatni! Szeretnénk sok fiatalot? Hozzuk el a gyermekeinket, unokáinkat, keresztgyermekeinket! Szeretnénk élő közösséget? Kezdjük el a kapcsolatokat építeni, beszéljünk másokkal, vegyünk részt mi is a már meglévő alkalmakon!

A reformáció azt jelenti, hogy felismerem az egyházam gyengeségét, és próbálok ezen változtatni. Ha szeretjük az Egyházunkat, a gyülekezetünket, akkor tennünk kell érte! Mert a gyülekezet közössége rajtunk keresztül valósul meg. A mi szolgálatunk által, odaszánt időnk által, a többiek elfogadása és terhének hordozása által. Isten vár bennünket, hogy Igéje által megszólítson, vezessen minket, hogy Szentlelkével betöltse az életünket, és szeretetével és áldásával meggazdagítson. És ha ezeket tovább tudjuk adni a másoknak a gyülekezet közösségében és a világban, akkor újul meg az életünk, elevenedik meg a gyülekezetünk, és lesz láthatóvá Isten dicsősége.

Szalkay László

IFIS-KONFIS TALÁLKOZÓ TAKSONYBAN

Október 20.-án szombaton a késő nyári időjárásnak köszönhetően megtartottuk idei konfirmandus-ifjúsági napunkat Taksonyban. A helyet a Szigetszentmiklós-Tököli Karate Egyesület vezetője biztosította számunkra, ezúton is köszönjük neki készséges hozzáállását és vendégszeretetét. Reggel 9 órakor indultunk el kerékpárral a templom elől kb. 20-an. A biciklis társaságot az ifis Tóth Botond vezette a helyszínre. Hála Istennek oda és vissza is épségben megjárták a fiatalok. A helyszínre megérkezve egy rövid szusszanás után, játékok keretében a konfirmandusok és ifisek jobban is megismerhették egymást. Ezután egy áhítat következett, amelynek alapigéje az 1Péter 2,5 volt ami így hangzik: „ti magatok is mint élő kövek épüljete fel

lelki házzá...”. Az Igének üzenetét Szalkay László Tiszteletes úr tolmácsolta a fiatalok felé, majd a gyakorlatban is kipróbálhattuk, milyen egy házzá „épülni” és milyen érzés egy-egy fontos részének lenni, az alaptól a tetőig. Ezek után közös játék következett, szám háborúztunk, illetve foci, ping-pong és röplabda meccsek múltatták az időt. Közben a konyhában Tiszteletes úr és több ifis lány segítségével készült az ebéd, amely sertéspörkölt volt főtt burgonyával. Délután egy óra után közösen elfogyasztottuk ezt a finom ebédet, majd egy kis sportos levezetés után visszaindultunk Taksonyból Szigetszentmiklósrá. Egy hasznos és áldott napot tölthettünk el, Istennek legyen hála a jó időjárásért, a helyszínért, a közösségért, és hogy ennyien el tudtunk menni.

Oláh Pál Olivér

PREŠBITERI HÉTVÉGE

A fogalmazás órán a bevezetés mindig problémás volt számomra. Volt az osztályban egy srác - aki a barátom is volt-, és őt mindig akkor szólították a tanárok, amikor másnak nem nagyon ment, mert „*te mégiscsak pedagógus szülők gyermeke vagy*” - mondták neki. Egyszer én is sűgva kérdeztem:

- „*Mondj egy jó bekezdést!*”.

- „*Milyen legyen, drámai?*” -sűgott vissza.

- „*Az jó*” -válaszoltam.

- „*Már lesett az első hó*”, -jött vissza a sűgás.

(Igaz, hogy alig vártuk az első „hót”, mert lehetett hógolyózni a lányokkal, de ez biztos drámai kezdés volt, mert mégiscsak pedagógus szűlők gyermeke mondta.)

Minden évben egyszer, ahogy ez a Testvérek előtt már ismert, a Presbiterok elmennek egy világtól távolabb eső helyre és énekelnek, imádkoznak, elcsendesednek, beszélgetnek a gyűlekezet életéről, a „hogyan-tovább”-ról, aktuális kérdésekről. A cél: egymás jobb megismerése. Nyíljunk meg egymás előtt. Válgunk igazi lelki közösséggé, hogy jobban tudjuk segíteni egymást, „tudjunk” egymásról

és így Isten segédelmével a gyülekezet építésében is hatékonyabbak lehetünk. Az idén az imádkozásról beszélgettünk.

De oda is kellett érkezni. Tízen voltunk, három kocsival mentünk. Megbeszéltük, hogy „a MOL” kútnál találkozunk, mielőtt letérünk a 8 főútról. Természetesen két MOL kút is volt és egy kocsit az egyiknél a másik kettő pedig a másiknál várakozott. (Ez már van olyan drámai, mint a hó, ugye?) A „kétkocsis konvoj” csatlakozott az „egykocsishoz”, mert mégiscsak abban ült a Lelkész meg a gondnok. A „HÉTHÁZ” tulajdonosa, - mert oda igyekeztünk, elénk jött, és kivezetett Ajkáról, így könnyen odataláltunk a GPS segítségével. (☺)

A szállás, egy jól felszerelt „turistaház” volt, ahol minden rendelkezésre állt az önellátáshoz. Az elhelyezkedés után közös vacsorával kezdtünk. Megkóstolhattuk egymás finomságait, mert „hazai” volt a menü. Nos tele hassal nem lehet beszélgetni, kell egy kis séta a sötét erdőben. Kimentünk az erdő másik feléig egy tisztásra és néztük a csillagos eget. Felfedeztük, hogy fényszennyezés nélkül mennyivel szebb az égbolt, mint idehaza. A tejút is tisztán látszott. Nem tévedtünk el visszafelé sem. Az a pár lámpa, mellyel a testvérek világítottak elegendő volt.

Az estét áhítattal kezdtük. Imádkozás!

(Fil. 4:6-7) Jézus, „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztusban.” „Szüntelen imádkozzatok” (1 Thessz 5:17) „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” (Mt26:41) stb. Sok ilyen Igét tudunk idézni a Bibliából.

Imádkozás.

A keresztyén ember napi többszöri „teendője” az ima. Ébredni, a napot indítani mindig imával teszi. Az esti elcsendesedés, a nap kiértékelése, Istennek hálaadás, hogy megértük az estét, a kitérő feladatokat el tudtuk végezni, hála és dicséret. Az élet minden helyzetében imádkozunk.

Azt gondoljuk, hogy nem tudjuk jól, szép szavakkal elmondani mindazt, ami a szívünkben, lelkünkben van és az úgy nem jó. Az Örökkévalóhoz lehet egyszerű szavakkal, egyszerű mondatokkal is szólni.

Így került elő az „Öreg Szikszai”, akinek a KERESZTYÉNI TANÍTÁSOK ÉS IMÁDSÁGOK című könyve már kétszáz éve a Református ember vonalvezetője az imádkozásban.

Emlékszem a nagyszülőkre...ha megkezdték a napot, ha megkezdték a szántást, ha befejezték a jószág etetést, ha főzni kezdtek... bizony mindig mondtak egy köszönetet, egy hálát, egy segítség - kérést.

„Imádkozzatok, hogy imádkozni tudjatok” Ezt egyik testvérünk is idézte a beszélgetés elején.

Amikor imádkozunk mindig magunkat, kéréseinket vágyinkat visszük az Úr elé. Ritkán imádkozunk a Gyülekezetért, a gyülekezetünk tagjaiért, és (szerintem) még ritkábban a Lelkészünkért. Pedig ő az, aki az Ige üzenetét elmondja nekünk, a Mindenható segítségét kérve. Ha imádkozunk a Lelkészünkért, akkor tudatjuk az Úrral, hogy szükségünk van az Ő üzenetére, sőt igényeljük azt.

Ha őszintén és igazán mélyen magunkba nézünk (merünk egyáltalán?) imádkozás közben, tudunk javítani, „igazítani” magunkon. Megismerjük magunkat.

Nos, az „Öreg Szikszai” ajánljuk a Testvéreknek az imádkozáshoz.

Igen imádkozni kell és meg is meg kell, meg is lehet tanulni imádkozni. A Tanítványok is kérték Jézust, hogy „Taníts minket imádkozni”.

Az áhítat után mindenki elmondta az év számára jó és kevésbé jó történéseit, eseteit. Sokat megtudhattunk egymásról. (Van miért imádkozni) Másnap „kora reggel”, 1 óra felé fektünk le lelkileg feltöltődve.

Másnap, áhítat és reggeli után- a kevés idő miatt- ismét sétáltunk egy nagyot az erdőben és beszélgettünk.

Hazafelé megnéztük az ajkai várat és kiállításait. Betekintést nyertünk a környék történetébe, a bányavároséba is. Számomra ez is adott sok új ismeretet. Jó volt.

Egyszer csak hazaértünk, hálát adhattunk, ezért a nagyon építő hétvégéért.

Pogrányi Károly
gondnok

EGY KÜLÖNLEGES NAP

2018 október 14-én volt Gyülekezetünkben a „nyugdíjas korúak délutánja”.

Elmentek a meghívók, és izgatottan vártuk, kik jönnek el, vajon mennyien leszünk? Az előre elkészített ülőhely nagyon kevésnek bizonyult, alig győztük a székeket hozni, és zsúfolásig megtelt a gyülekezeti terem. Öröm és hála töltötte be a szívünket, hiszen azok a Testvérek is eljöttek, akik az istentiszteletre már csak ritkán tudnak ellátogatni ügyes-bajos dolgaik miatt.

Az együttlételet a szeretet és az áhítat légköre hatotta át. Nem véletlenül, hiszen egy-egy vendéget megérkezésekor könnyes szemek, ölelő karok fogadtak. „De jó, hogy Te is eljöhettél”! Hála Istennek! A felröppenő szavak is emelték az áhítat légkörét.

„Számon vagyunk tartva, nem felejtkeztek meg rólunk”. Egy másik Testvérünk meghatottan mondta: „Még soha nem kaptam meghívót”.

Fiataljaink szolgálata énekkel, verssel, zenével csak emelte a délután hangulatát.

Szalkay László nagytiszteletű úr köszöntötte a vendégeket. Gitárkísérettel tanultunk új éneket. Az áhítat a meghívón található Igéről szólt. „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem”.

Az alkalom asszonytestvéreink finom süteményeinek elfogyasztásával és kötetlen beszélgetéssel zárult.

Reméljük, lesz folytatás... Soli Deo Gloria!

Diakóniai Bizottság

PROGRAMOK (november-december)

November 1 15 óra – temetői istentisztelet
November 9 17 óra Szorgos Kezek Alkotókör a parókián
November 9-11 látogatás Izsnyétére
November 12-18 18 óra ökumenikus Bibliahét a Sárgaházban
November 13 14 óra S Becz Pál magyar nyelvi emléktverseny
November 16 17 óra Szorgos Kezek Alkotókör a parókián
November 23 17 óra Szorgos Kezek Alkotókör a parókián
November 24 16 óra Jótékonyági délután „Cseppben a tenger” a templomban
November 28-30 18 óra bűnbánati alkalmak
December 2 10 óra adventi úrvacsorás istentisztelet

Kérjük, aki teheti, adója 1 %-át ajánlja fel az Alapítványunknak, illetve énekkarunknak! Köszönjük!

Hajnalcsillag Alapítvány 19185679-1-13
Szigetszentmiklósi Máté János Református Énekkar
Közhasznú Egyesület 18714746-1-13

Egyházközségünk számlaszáma: 11742252-20019718

ANYAKÖNYVI HÍREK (szeptember-október)

A keresztség sákramentumában részesült:

Orbán Miklós és Viczián
Gabriella gyermekei: *Sára,*
Dalma és Máté,
Ludvig Csaba és Ludvig-Vajda
Emese fia: *Ákos,*
Farkas József és Hájas Alíz
leánya: *Molli Alíz,*
Molnár Zoltán és Szabó
Melinda leánya *Vivien*

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

Mészáros András 82 éves
Kara László Kálmán 80 éves

korában elhunyt testvéreinktől.
Isten Igéje nyújtson vigasztalást
a gyászolóknak:

*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”*
(90. Zsoltár 1. vers)

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Hétfő 7.30 Áhítat
Kedd: 18.00 házi imaóra
Szerda 17.30 Énekkar
Csütörtök: 18.00 Bibliaóra
Péntek: 17.45 Énekkar
Szombat: 17 .00 ifi-óra
Vasárnap: 10.00 Istentisztelet és
gyermek-istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Kedd: 9.00-12.00
Csütörtök: 9.00-12.00

illetve telefonon történt
megbeszélés alapján:
+36/24-465-753,
+36/20-404-8336

**Weblapunk a következő
címen tekinthető meg:**
www.szszm-reformatus.hu